

קול תודה

עלון התחזקות חודשי בענייני השבת וההודאה לבורא עולם

צדיקים מודים לה'

לשם אלהים אלהינו

ויפר הגר"י זילברשטיין שליט"א סיפור ששמע מפי בעל המעשה יהודי תלמיד חכם, וכך סיפר: ירדתי במדרגות של ישיבת פוניבז', כשאני מלווה את אחד מגדולי התורה לביתו. והנה, כשהגענו כמעט אל סוף המדרגות, מעד הגדול הוא קמעה, וכמעט שנפל.

ברגע האחרון הצליח הגאון שליט"א לאחוז בידו, ולאזן את מצב גופו, וכך נמנעה ממנו הנפילה, שהיתה עלולה לגרום לו - בהיותו בגיל מבוגר מאוד - לנזק כבד, חלילה.

לאחר שהתייצב על מקומו, הייתי בטוח שעתה הוא ימשיך לרדת במדרגות, וילך לביתו. אבל הגאון נעצר, ומימן להמשיך בדרכו.

חשבתי, מספר הת"ח, שמה קיבל הגאון מכה כלשהי, ולכן הוא אינו מסוגל ללכת, אך עד מהרה התברר לי שב"ה לא קרה לו מאומה. סיבת עיכובו היתה בגלל הדברים שביקש להשמיע באזני.

"וכי מה אתה חושב, שלאחר מה שקרה לי עכשיו, אפשר להמשיך ללכת, ולעבור על כך לסדר היום?!" תמה הגדול שליט"א, והמשיך:

"איך מותר לי להמשיך לצעוד ולו צעד אחד קדימה, מבלי שאני נותן הודאה לבוראי ויוצרי על שהצילני מנפילה קשה? וכי כך מתנהגים עם מי שהטיב לך, עם מי שכל הכוחות בידי, וברצונו הייתי נופל, וברצונו הושיעני ופדאני מן הכאבים?"

וכך במשך דקות ארוכות דיבר הגאון אודות הנס שנעשה עמו, ועל חובת ההודאה שיש לו עתה כלפי הקב"ה, והאריך עד מאוד לבאר ולפרט את פרטי הפרטים של הנס.

למותר לציין שהיה זה עבורי שיעור המוסר הטוב ביותר שהייתי יכול לשמוע, אומר הת"ח, ומוסיף: כמה פעמים ביום אנחנו עוברים מבלי לשים לב על אירועים של 'כמעט נפילה', או 'כמעט תאונה', ומיד לאחר מכן ממשיכים בדרכנו כאילו לא אירע דבר!

מדבריו של אותו גאון וצדיק למדנו שאסור להתנהג כך, אלא מוטלת עלינו חובה להמחיש לעצמנו מה היה עלול להתרחש ולא התרחש, ולהודות על כך לאלוקים בפה מלא שיר והלל. (ברכי נפשי, בלק).

להאיר את כל החיים

יום מזמור לתודה. והכוונה, שצריך האדם להודות בכל יום ויום ולהביא קורבן תודה, כי אין בעל הנס מכיר בניסיו שעושה לו הקב"ה. ובאמירת מזמור זה תהיה כוונתו בלבו כאלו

בספר "שפת אמת" מובא, ששם החודש 'טבת' הוא מלשון **"הטבה"**, שאורם של ימי החנוכה בתחילת החודש, בהם מודים להש"ת, **מיטיבים** ומאירים את כל המשך החודש. ללמדנו, שהודיה בתחילת תקופה, בכוחה להיטיב ולהאיר את כל הימים הבאים אחריה.

על פי זה נראה, שבתחילת כל שלב חדש בחיים, יש לעורר את הלב להודות לה', כדי להביא ברכה וסייעתא דשמיא לכל המשך שלב זה של החיים. כמו שיהודי פותח את יומו באמירת 'מודה אני' - כך מוצאים אנו בחתן וכלה שיש להם מצוה להביא קורבן תודה בזמן נישואיהם, כמו שכתוב (ירמיה ל"ג, י"א) "קול ששון וקול שמחה, קול חתן וקול כלה... מביאים תודה בית ה'". הודיה זו תפתח להם את שערי השפע של ברכה והצלחה, להיטיב ולהאיר את כל המשך חייהם.

"מזמור לתודה" כקורבן תודה

בספר "קב הישר" (פרק י"ח) כתוב, שבזמננו אמירת "מזמור לתודה" היא במקום הקרבת קורבן תודה. שאף על פי שאין לנו היום אפשרות להביא קורבן תודה, מכל מקום הרעיון שביסוד הקורבן לא התבטל. גם לנו יש דרך להביע ולהראות את הכרתנו בטובות שהש"ת עושה אתנו. אחת הדרכים לעשות זאת היא על ידי אמירת פסוקי "מזמור לתודה" בכוונה הראויה.

זה לשונו: "חז"ל תקנו לומר בכל

הקול החמישי - מזמור לתודה
עוד מקור לחשיבות ההודיה לה' בשמחת חתן וכלה על ידי אמירת "מזמור לתודה", הוא מהפסוק בירמיה (הנ"ל) המברך את עם ישראל בחמשה קולות בחתונה: "קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה קול אומרים הודו את ה' צבאות כי טוב ה' כי לעולם חסדו". מילות ההודיה המופיעות בפסוק, שאותם על החתן והכלה להביע ולומר בעת שמחתם, הם: "כי טוב ה' כי לעולם חסדו". נוסח זה נקרא בלשון חז"ל "הודיית תודה", שכן הוא תמצית של "מזמור לתודה". ואכן, מילות הודיה אלו כלשון מופיעות שוב בתהלים רק ב"מזמור לתודה" בפסוק החמישי.

דבר זה מבואר ב'ויקרא רבה' (כז): "לעתיד לבוא כל ההודיות בטלות והודיית תודה אינה בטלה לעולם". מקור המדרש הוא מהקול החמישי הנ"ל. מדרש זה מובא בשולחן ערוך (או"ח נ"א, ט') עם תוספת הסבר, שהכוונה של "הודיית תודה" היא לפרק **"מזמור לתודה"**. וז"ל השולחן הערוך: "מזמור לתודה יש לאומרה בגנינה, שכל השירות עתידות ליבטל חוץ ממזמור לתודה".

נמצאנו למדים, שנבואת ירמיה על "קול חתן וקול כלה קול אומרים הודו את ה' צבאות כי טוב ה' כי לעולם חסדו", **מורה לנו להודות לה' בשמחת חתן וכלה, על ידי אמירת פרק "מזמור לתודה"**.

מאמר זה מתוך החוברת "טוב ההודות, באור על מזמור לתודה" - מזכרת הודיה לכל שמחה, לפרטים: 055-6785647.

מביא תודה בית ה'".

על כן, היום כשאין לנו קורבן תודה, נראה שראוי הדבר ביותר לומר "מזמור לתודה" בחתונה ובשבעת ימי המשטה, במקום קורבן התודה שהיו מקריבים כשבית המקדש היה קיים.

את המזמור ראוי לומר בציבור ברוב עם בסעודת ה"שבע ברכות", כמו שהיה קורבן תודה נאכל ברוב עם כדי לפרסם את חסדי ה', כפי שנלמד מהפסוק (תהילים ק"ז) "ויזבחו זבחי תודה, ויספרו מעשיו ברינה" (ע' העמק דבר, ויקרא ז', י"ג).

ווארט של הודיה

כתב הרה"ק מבראדיטשוב זי"ע בספרו "קדושת לוי" (שיר השירים): "...א-ל מלך גדול ומהולל בתשבחות, שעל זה בלבד שאנו זוכים לשבח לשמו הגדול, על זה יש לנו להלל שזכינו לזה, זה 'מהולל בתשבחות', שאנו מהללים אותו ית' על שזכינו לשבחו, ובעבור התשבחות אנו מהללים".